

Arrest

nr. 145 298 van 11 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 april 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Via een op 13 januari 2013 gedateerd schrijven diende verzoekster een aanvraag in om, samen met haar kinderen, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding oordeelde dat geen gevolg kon worden gegeven aan de aanvraag om machtiging tot verblijf van 13 januari 2013 aangezien deze aanvraag niet was ondertekend, de verwantschapsbanden niet duidelijk waren en geen verblijfsadres werd vermeld.

1.3. Via een op 25 maart 2014 gedateerd schrijven diende verzoekster een tweede aanvraag in om, samen haar kinderen, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 25 april 2014 de beslissing waarbij verzoeksters tweede aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 9 mei 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.03.2014 werd ingediend door :

[P.C.C.]

nationaliteit: Suriname

[...]

wettelijk vertegenwoordiger van:

[P.D.S.], [...], nationaliteit Suriname

[P.S.S.C.], [...], nationaliteit Suriname

[B.I.D.], [...], nationaliteit Nederland

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verklaart dat zij sinds 2011 onafgebroken in Europa verblijft, waarvan sinds 2012 in België, en dat een tijdelijke verwijdering naar haar land van herkomst blijvende gevolgen zou hebben. Echter preciseert zij deze niet verder en legt zij ook geen bewijzen voor die deze bewering zou kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.

Zij verklaart verder dat zij verschillende familieleden heeft die in België en Nederland verblijven en dat zij bij haar moeder, [L.D.], in België woont. Zij legt een kopie voor van de verblijfskaart van haar moeder, maar zij legt geen verdere bewijzen voor om de verwantschap aan te tonen. Hoe dan ook, de terugkeer naar het land van herkomst om daar een machtiging aan te vragen staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Het feit dat haar jongste zoon de Nederlandse nationaliteit heeft vormt evenmin een buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont niet aan dat hij over verblijfsrecht in België beschikt en evenmin blijkt dit uit de studie van hun administratief dossier.

Ook het feit dat haar kinderen hier naar school gaan kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat haar kinderen geen scholing in het land van herkomst kunnen krijgen. Evenmin toont zij aan dat de kinderen nood hebben aan een scholing in gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Uit de voorgelegde stukken blijkt daar haar oudste zoon ingeschreven is in het buitengewoon basisonderwijs, maar zij toont niet aan dat hij dergelijk onderwijs niet in het land van herkomst kan genieten. Op de website van het ministerie van onderwijs en volksontwikkeling van de republiek Suriname, blijkt dat verschillende scholen in Suriname speciaal onderwijs aanbieden. (<http://gov.sr/sr/ministerie-van-onderwijs-en-volksontwikkeling/diensten/bso.aspx>) Verder dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg

opgemerkt worden dat het de moeder is die de belangen van de kinderen geschaad heeft door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

De elementen van integratie, namelijk de verwijzing naar de duur van haar verblijf en haar kennis van het Nederlands, hebben betrekking op de gegrondheid en worden in de fase van het ontvankelijkheidsonderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verschaft de volgende toelichting:

“8.1. Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België. Dat het begrip “buitengewone omstandigheden” echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Staatssecretaris louter discretionair is. Deze heeft echter de redelijk[heid] als grens.

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998,, R.v.St., 1998,69).

De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp verwijst naar de interpretatie van ‘buitengewone omstandigheden’:

“Inzake de vaststelling van een ‘prangende humanitaire situatie’ geldt als uitgangspunt dat de weigering om de vreemdeling een verblijfstitel toe te kennen een inbreuk zou kunnen uitmaken op de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens of manifest in strijd zou zijn met de vaste rechtspraak van de Raad van State.” (Parl. St. Doc. 51-2478/008 p. 10)

De Raad van State omschrijft ‘buitengewone omstandigheden’ als “omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst” (Parl. St. Doc. 51-2478/008 p. 11).

De uitzonderlijke omstandigheden die zouden moeten wettigen om deze aanvraag vanuit België te richten zijn de volgende:

Verzoekster heeft drie minderjarige kinderen die naar school gaan in België. Door de bestreden beslissing zullen deze kinderen een schooljaar verliezen. Een van de kinderen volgt buitengewoon onderwijs. Het is dan ook van groot belang voor de ontwikkeling van dit kind dat hij verder naar dezelfde school lessen kan volgen.

Bovendien heeft een van haar kinderen de Nederlandse nationaliteit. Door het weigeren van de verblijfsaanvraag, wordt dit Nederlandse kind genoodzaakt om het grondgebied te verlaten en de moeder te volgen naar Suriname, waardoor het verblijfsrecht van het kind wordt tenietgedaan. Of zal dit kind worden gescheiden van zijn moeder. Het gegeven dat zij de moeder is van een Nederlands kind verantwoordt het gegeven dat het zeer moeilijk is om terug te keren naar haar land van herkomst. Verzoekster worden verder ook gescheiden van haar moeder die in België verblijft en verzoekster onderhoudt.

Verzoekster doet verder alle inspanningen om zich te integreren en spreekt perfect Nederlands. Zij verblijft sinds 2012 in België.

Verzoekster is verder werkbereid. Verzoekster is zeer gemotiveerd om te werken, en haar steentje bij te dragen aan de samenleving waarin zij en de kinderen zich thuis voelen. Wanneer zij zou worden geregulariseerd, zal zij onmiddellijk beginnen werken.

België is voor verzoekster het centrum van haar affectieve en sociale leven. Er is sprake van een duurzaam, lokale verankering in België.

Verzoekster heeft bijzondere banden met België. Een verwijdering van het grondgebied van verzoekster zou een schending kunnen uitmaken van artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM waarborgt het privé- en familieleven van verzoekster dat zij in België heeft uitgebouwd.

Er zijn dan ook bijzondere omstandigheden aanwezig om de regularisatieaanvraag hier in België in te dienen. Van verzoekster kan niet worden verwacht eerst terug te keren naar haar thuisland.

Het feit dat verzoekster reeds jaren een sterke band heeft met België, en verblijft op het Belgische grondgebied, verantwoordt het klaarblijkelijk moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat zij zou lijden indien zij van het grondgebied zou worden verwijderd.

Artikel 8 EVRM waarborgt eveneens het privéleven van verzoekster. Zij verblijft reeds lange tijd in België, en heeft zich volledig geïntegreerd in de Belgische samenleving.

Er zijn dan ook bijzondere omstandigheden aanwezig om de regularisatieaanvraag hier in België in te dienen. Van verzoekster kan niet worden verwacht eerst terug te keren naar haar thuisland om aldaar een aanvraag in te dienen.

Verzoekster heeft bijzondere omstandigheden aangetoond. De Dienst Vreemdelingenzaken gaat er ten onrechte van uit dat er geen bijzondere omstandigheden zijn aangetoond.

Vastgesteld moet worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de feiten niet correct heeft beoordeeld, en dat zij alleszins en minstens op grond daarvan op een onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken, kan de weigeringsbeslissing dan ook niet schragen.

8.2. Dat tevens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld. Voornoemd beginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte stelt dat alle aangehaalde bijzondere redenen om de aanvraag in België in te dienen, niet voldoende zouden zijn. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken o.m. ten onrechte geen rekening heeft gehouden met het verblijf van verzoekster, haar moeder die hier

legaal verblijft, de kinderen die hier naar school gaan, de Nederlandse nationaliteit van een kind, alsook haar ruime sociale banden en verregaande integratie.

Het is niet omdat deze elementen tevens in aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordeling van het gegrondheid dat zij niet in aanmerking kunnen worden genomen als een bijzondere omstandigheid. Aangezien verzoekster deze elementen opwierp als zijnde een bijzondere omstandigheid diende de Dienst Vreemdelingenzaken deze ook effectief te beoordelen.

Uit het voorgaande blijkt dienovereenkomstig dat de Dienst Vreemdelingenzaken de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft nageleefd, en dat haar handelwijze getuigt van onzorgvuldig bestuur.

8.3. In het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid over een ruime discretionaire bevoegdheid bij de toekenning van een regularisatie. Deze discretionaire beoordelingsvrijheid heeft echter de redelijkheid tot grens. De Dienst Vreemdelingenzaken sch[ond] dan ook het artikel 9bis door een beslissing te nemen van niet-ontvankelijkheid van het verzoek 9bis vreemdelingenwet die de grenzen van de redelijkheid te buiten gaan.

8.4. Dat tevens de artikelen 3 en 8 EVRM werden geschonden door de bestreden beslissing van onontvankelijkheid van regularisatie.

Artikel 8 EVRM : “1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

De bestreden maatregel vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoekster en haar recht op een familiaal en privéleven, en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 E.V.R.M. Het begrip familiaal en privéleven in artikel 8 EVRM sluit de relatie in van verzoekster met haar minderjarige kinderen en moeder. Deze familieband is voldoende hecht.

Door de bestreden beslissing, verliest zij haar bestaande sociale netwerk en dient zij haar leven terug op te bouwen in een voor haar vreemd land. De kinderen zouden minstens een jaar verliezen op school. Een van de kinderen gaat bovendien naar het buitengewone onderwijs. Een ander kind heeft de Nederlandse nationaliteit. Het gevolg is een scheiding en terug keer naar een land waar men geen voeling mee heeft.

Gelet op de concrete situatie van verzoekster kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM. Zij is volkomen geïntegreerd in de Belgische samenleving. Zij spreekt de Nederlandse taal en deelt de Belgische normen en waarden. Zij heeft niets meer verloren in haar thuisland. Zij is zonder enige twijfel zeer sterk geïntegreerd in de Belgische samenleving. De bestreden beslissing is compleet disproportioneel. De belangen van de overheid wegen niet op tegen deze van verzoekster.

Dat rekening dient te worden gehouden met volgende elementen:

- Het feit dat verzoekster een blanco strafregister heeft;
- De ernst van de moeilijkheden die verzoekster zou ondervinden in het land waarnaar de vreemdeling uitgewezen wordt: deze zijn zeer groot;
- De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming: zeer grote hechtheid met België en quasi geen band met Suriname;

Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Op grond van de boven vermelde feiten dient te worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM.

Een schending van artikel 3 EVRM staat vast. Het gaat hier om een absoluut verbod. Het gegeven dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening houdt met het feit dat verzoekster dermate verknocht is met België, maakt in feite een onmenselijke behandeling uit. Het is de verplichting van de Dienst Vreemdelingenzaken om dit gegeven te onderzoeken (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 77). Er

moet in het kader van artikel 3 EVRM rekening worden gehouden met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129; EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst verzoekster terug te laten keren naar een land waar zij totaal niets meer verloren is, hetgeen in casu een schending is van voormelde bepaling.

8.5. Dat de motieven van de bestreden beslissing het dictum dan ook niet kunnen verantwoorden. Dat een schending van de materiële motiveringsplicht dan ook vast staat, waarbij de bestreden beslissing het artikel 9bis Vreemdelingenwet van 15.12.1980, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, alsook artikel 3 en 8 EVRM schendt.

De bestreden beslissing is dan ook aangetast met een absolute nietigheid en kunnen geen gevolgen ressorteren wegens overtreding hetzij van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en/of wegens overschrijding of afwending van macht.

Uit het voorgaande blijkt dat de middelen gegrond zijn en dat een vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt.”

4.2.1. Inzake de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet stelt verzoekster in wezen dat zij niet akkoord gaat met de wijze waarop verweerder bepaalde gegevens die volgens haar wijzen op het bestaan van een buitengewone omstandigheid heeft beoordeeld.

De Raad dient hierbij op te merken dat verweerder over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt bij het bepalen of een argumentatie kan leiden tot de vaststelling dat het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland en er dus sprake is van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Het komt daarenboven niet toe aan de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Allereerst zet verzoekster uiteen dat haar kinderen in België naar school gaan en dreigen een schooljaar te verliezen. Er dient evenwel te worden geduïd dat verweerder rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoeksters kinderen nog onderwijs volgen en dat hij heeft gemotiveerd dat geenszins blijkt dat haar kinderen in haar land van herkomst geen scholing zouden kunnen krijgen. Verweerder heeft hierbij aangegeven dat hij rekening heeft gehouden met het gegeven dat één van de kinderen buitengewoon basisonderwijs dient te volgen en heeft vastgesteld dat dergelijk onderwijs ook in Suriname wordt aangeboden. Zijn standpunt is niet kennelijk onredelijk. De Raad stelt daarenboven vast dat verzoekster met haar kinderen midden in het schooljaar naar Europa afreisde en dus bezwaarlijk kan voorhouden dat het feit dat haar kinderen in de loop van het schooljaar van school dienen te veranderen een buitengewone omstandigheid vormt. De Raad kan immers niet inzien waarom het voor verzoekster moeilijk zou zijn om, gelet op de scholing van haar kinderen, terug te keren naar Suriname, maar deze scholing geen beletsel vormt om naar België te reizen. Uit het optreden van verzoekster blijkt dat zij de nood aan onderwijs van haar kinderen zelf niet als een hinderpaal ziet om te reizen en ergens te verblijven. Verzoekster heeft het gegeven dat haar kinderen van school zouden dienen te veranderen ook niet expliciet aangevoerd als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

In tweede instantie stelt verzoekster dat één van haar kinderen de Nederlandse nationaliteit heeft en dreigt zijn verblijfsrecht te verliezen. Verweerder heeft evenwel op correcte gronden vastgesteld dat verzoekster niet aantoonbaar dat haar kind met de Nederlandse nationaliteit een verblijfsrecht van meer dan drie maanden in België heeft en dat dit ook niet kan worden afgeleid uit het administratief dossier. Een vertrek uit het Rijk van dit kind heeft dan ook niet tot gevolg dat enig verblijfsrecht tenietgaat.

Voorts benadrukt verzoekster dat zij reeds enige tijd (illegaal) in het Rijk verblijft, dat zij Nederlands spreekt, dat zij werkbereid is en er kan worden gesteld dat zij duurzaam en lokaal verankerd is in België. Met deze uiteenzetting toont zij niet aan dat verweerder enige appreciatiefout maakte door erop te

wijzen dat elementen die wijzen op haar integratie betrekking hebben op de gegrondheid van haar aanvraag en dus niet dienstig zijn bij het onderzoek van de ontvankelijkheid van haar aanvraag. In dit verband kan worden opgemerkt dat een goede integratie en meer specifiek de kennis van het Nederlands en de aanwezigheid van vrienden en kennissen op wie een beroep kan worden gedaan om overtuigingsstukken over te maken, het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure enkel eenvoudiger kan maken. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om de gegevens die wijzen op een integratie in regel niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet te beschouwen (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 26 september 2008, nr. 186.535; RvS 20 oktober 2008, nr. 187.162). De stelling van verweerder dat de door verzoekster aangevoerde verblijfstermijn en integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Waar verzoekster nog aangeeft van mening te zijn dat een verwijdering van het grondgebied een schending zou kunnen uitmaken van artikel 8 van het EVRM en daarom dient te worden aangenomen dat zij zich in een buitengewone omstandigheid bevindt kan het volstaan te stellen dat zij niet aannemelijk maakt dat het loutere gegeven dat verweerder oordeelde dat zij samen met haar kinderen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post een aanvraag om machtiging tot verblijf kan indienen aanleiding geeft tot een schending van voormelde verdragsbepaling.

De beschouwingen van verzoekster laten niet toe te concluderen dat verweerder artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

4.2.2. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.2.3. Verzoekster kan evenmin worden gevolgd waar zij stelt dat verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door geen rekening te houden met de duur van haar verblijf, met de aanwezigheid in het Rijk van haar moeder, met de scholing van haar kinderen, met de Nederlandse nationaliteit van één van haar kinderen en met haar ruime sociale banden en haar verregaande integratie. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt namelijk overduidelijk dat verweerder de argumentatie en de stukken die verzoekster hieromtrent aanbracht in aanmerking heeft genomen en aan een deugdelijk onderzoek heeft onderworpen.

4.2.4. Het loutere feit dat verzoekster verplicht wordt om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post laat niet toe te concluderen dat zij dreigt te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Haar stelling dat zij een band met België opbouwde is onvoldoende zwaarwichtig om tot dit besluit te kunnen komen. Zij werd trouwens nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk toegelaten of gemachtigd en maakt zelfs niet aannemelijk dat haar banden met een land waar zij sedert kort illegaal verblijft belangrijker zijn dan deze die ze heeft met het land waar zij werd geboren en opgroeide.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.2.5. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM verwijst verzoekster naar de band die zij heeft met haar kinderen en met haar legaal in België verblijvende moeder. Zij wijst ook op het bestaan van een sociaal netwerk dat zij in het Rijk opbouwde. De Raad dient vast te stellen dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoekster gescheiden dient te leven van haar kinderen. Deze kinderen kunnen haar namelijk te vergezellen en kunnen zoals reeds gesteld onderwijs volgen in Suriname. Daarnaast blijkt niet dat de relatie die verzoekster heeft met haar moeder door de bestreden beslissing in het gedrang wordt gebracht. Verzoekster is immers dertig jaar oud en leefde in het verleden al gescheiden van haar moeder. Verscheidene moderne communicatiemiddelen bieden verzoekster daarenboven de mogelijkheid om, terwijl haar verblijfsaanvraag wordt behandeld, vanuit het buitenland in permanent contact te staan met haar moeder en haar vrienden en kennissen in België en op die wijze haar sociaal netwerk te onderhouden.

De Raad moet ook duiden dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds heeft aangegeven dat Staten het recht hebben om te vereisen van vreemdelingen die tot een verblijf op hun grondgebied wensen te worden gemachtigd om hiertoe een passende aanvraag in te dienen vanuit het buitenland en dat Staten geen verplichting hebben om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun verblijfsaanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33.917/12, § 81 en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12.738/10, § 101). Slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan de verplichting om aan verblijfsrechtelijke regels te voldoen beschouwd worden als strijdig met de bepalingen van artikel 8 van het EVRM en verzoekster maakt niet aannemelijk dat dergelijke uitzonderlijke omstandigheden in casu bestaan.

Bovendien moet worden aangegeven dat verzoeksters uiteenzetting ook geen aanleiding geeft tot de conclusie dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst of elders. Hierbij moet worden benadrukt dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756) en dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeksters moeder voorheen ook in Suriname verbleef en dus vertrouwd is met de levensomstandigheden in dat land. Er blijkt derhalve niet dat de bestreden beslissing een niet toegelaten inmenging in het privé-, gezins- of familieleven van verzoekster vormt of dat er op verweerder een, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om af te wijken van de regel dat een verblijfsmachtiging dient te worden aangevraagd vanuit het buitenland of die hem zou nopen een verblijfsmachtiging aan verzoekster en haar kinderen toe te kennen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK